

του. Μά ο Πέπτες δέν είχε όρεξη για ύπνο. Άφησε τους συντρόφους του να κοιμούνται κι άρχισε να τριγυρίζει στο νησί, πάνω-κάτω.
 "Άξαφνα, τó μάλι του έπεσε σ' ένα μέρος, πού τó έδαφος φαινότανε νεοσκαμμένο, άν και τó είχαν σκεπασει καταλλήλως μέ διάφορα κλαδιά.
 —Τί σημαίνει πάλιν αυτό; άναρωτήθηκε ό κυνηγός.
 Καί χωρίς νά χάσει καιρό, παραμέρισε τά κλαδιά, έβγαλε τó μαχαίρι του κι άρχισε νά σκάβη τó έδαφος.
 "Άξαφνα μία κραυγή έκπληξεως ξεφύγε άπ' τó στόμα του:
 —"Ω, διάβολε!" "Όπιά, πολειμοφόδια κι' ένα σκρό άλλα πράγματα.
 Τί σημαίνει άραγε αυτό;
 Καταχαρούμενος ό Πέπτες, έτρεξε νά ξηπνήση τους δύο συντρόφους του.

—Βουαροζέ, ζύτνα γρήγορα! Σωθίριμα!
 'Ο Βουαροζέ κι' ό Γουαϊφέρο πήδησαν άπάνω και κίτταξαν τόν Πέπτε περιεργού. Μά δέν ίστηχε καιρός για εξήγησεις.
 'Ο Πέπτες τους παρόσηρε ως την κοίτη και τους έδειξε τά όπλα.
 —"Άς είνε δοξασμένο τó όνομα τού Θεού, είτε ό Βουαροζέ, παίρνοντας ένα όπλο για τόν έαυτό του κι' ένα άλλο για τόν Φάβιο του.
 Τό ίδιο έκαναν κι' οι δύο άλλοι.
 Πήραν άσάμην άρετήη κι' άρεπετές σφαίρες και ξαναοσέπασαν τόν λάκκο, μη ξέροντας, μη ύποπτευόμενοι καν σέ ποικύς άντραν τά όπλα αυτά.

"Άξαφνα, στην άντικρυνή όχθη, παρουσιάστηκε ένας 'Ινδός. 'Ο Γουαϊφέρο, ό όποιος τόν είδε πρώτος, άφησε μία κραυγή τρέμου και τόν έδειξε στό Βουαροζέ:
 —Φύλαχτήτε! φώναξε. "Ένας 'Ερωθρόδεομος!...
 'Ο γρηγός κυνηγός κίτταξε πρós τόν δάσος, είδε τόν 'Ινδό, μά άντί ν' άνησιγήση, μία κραυγή χαράς ξεφύγε άπ' τó στόμα του.
 —Πούσ είνε; ρώτησε ό Πέπτες, ό όποιος δέν είχε ίδει άνάμη τόν 'Ινδό.
 —Είνε ή Φλογερά 'Ακτίς. Πάτε, άπάντησε ό Βουαροζέ. Είνε ό φίλος μας Κομάγης. 'Ο Θεός τόν στέλνει πρós τά μέρη αυτά. Θά μπορούσιμε νά μάθουιμε νέα για τó Φάβιο.
 Συγχρόνως ό Βουαροζέ σηκώθηκε όρθιος, πήδησε στό ποτάμι, έτρεξε κοντά στον 'Ερωθρόδεομο και τού έσπρεξε τó χέρι.
 —Τά πνεύματα ώδήγησαν τά βήματά μου σ' αυτό τó μέρος, για νά βρω τους γενναίους λειψούς κυνηγούς τού Βορρά, είτε ή Φλογερά 'Ακτίς. Έχω νά σας μιλήσω και νά σας πώ πολλά πράγματα.
 —Κι' έγώ έχω νά σέ ρωτήσω πολλά πράγματα, Φλογερά 'Ακτίς, είτε ό Βουαροζέ. Κι' έν πρώτους είσαι φίλος μας και σύμμαχος μας όπως πάντα, δέν εν' έσαι;
 —'Η Φλογερά 'Ακτίς είνε σύμμαχος τών Λευτών, άπάντησε ό 'Ινδός. Οι φίλοι σας είνε φίλοι μου κι' οι έχθροί σας έχθροί μου. Άκούστε με, λοιπόν, κι'άς λάβουιμε τά μέτρα μας.
 —Υπάχει κανείς κίνδυνος; ρώτησε ό Βουαροζέ.
 —Βρασκιάστε άνάμεσα σέ τρεις κίνδυνους, άπάντησε ή Φλογερά 'Ακτίς. Πρós 'Ανατολάς υπάχει τó Μαύρο Ποιλλί μέ τριάντα 'Ινδούς πολειματάς, πρós Δυσμύς έχον καταστροφούς οι δύο πειρατά της έρήμου, πρós Βορράν διακύνον τόν κωπό τής φωτιάς όκα 'Ατάρηδου.
 'Ο Βουαροζέ, χωρίς νά χάσει καιρό, πέρασε μέ τή Φλογερά 'Ακτίδα τó ποτάμι και γύρισε κοντά στους συντρόφους του, στους όποιους διαηγήθηκε ό τι του είχε είπει ό γενναίος 'Ερωθρόδεομος.
 —Καί τώρα, τί πρέπει νά γινί; ρώτησε ό Πέπτες.
 —Πρώτα-πρώτα πρέπει νά ρίξετε στό ποτάμι τά πράγματα, τά όποια βρήκατε θαμμένα σπό νησί αυτό, είτε ή Φλογερά 'Ακτίς.
 —Γιατί; ρώτησε ξαφνιασμένο ό Βουαροζέ.
 —Γιατί τά πράγματα αυτά, άπάντησε ή Φλογερά 'Ακτίς, άνήρκεινε στους δύο πειρατάς της έρήμου. 'Ησαν και τά έσχησαν έδώ για νά περάσουν κατόπι νά τά ξανατάρουν.
 'Η πληροφορία αυτή έκανε τους κυνηγούς νά έξαγοισθούν. Άνοιξαν πάλι τó λάκκο, έβγαλιν όλα τά κλοσκιμιά και τά πταξαν στό ποτάμι, εκτός άπό τις καραμπίνες και τά πολειμοφόδια, τά όποια κρύτησαν για τους πολειματάς της Φλογεράς 'Ακτίδος.
 —Βράσκοντα μακριά οι πολειμοστά σου; ρώτησε ό Βουαροζέ τόν 'Ερωθρόδεομο.
 —'Ο ένας άπ' αυτούς φυλάει την παύρα μου στό πίσω μέρος τού νησιού, άπάντησε ό 'Ινδός. Οι άλλοι είνε διασκορπισμένοι στην άριστερή όχθη τού ποταμού και κατασκοπεύουν τους έχθρούς μας.
 —Τότε άς μη χάνουιμε καιρό! φώναξε ό Βουαροζέ. "Άς τρέξουιμε νά πηλάησουιμε χάρην τών φίλων μας, χάρην τού Φαβίου. Έμποός, φίλοι μου, εύλογητός ό Θεός!... Αλήη ή συγκέντρωσις τώσων έχθρών, τώσων άχρειών σπό μέρη αυτά, δέν μου άρεσει. Κατί μαγειρεύεται. Μην ξεχνάτε σχετικώς τά λόγια τού γενναίου Πέτρον Διάξ. 'Ο κίνδυνος πλησιάζει. Έμπρός!...

(Άκολουθεί)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Η στρυφνήτης της όμιλίας τού Τορκουάτεν Τάσσευ. 'Ο θυμός τού Μίλτωνος. Μεγάλοι συγγραφείς, πληκτικίη όμιληταί. 'Η ασυνταξίης της όμιλίας τού Κορνηλιου. 'Οσκάρ Ουάιλντ, τó θαύμα της εύφραδείας, κλπ. κλπ.

Πολλοί άπό τους μεγάλους συγγραφείς, όταν μιλούσαν, δέν τά κατάφεραν ποτέ ν' αραδιάσουν μία φράση της προκαπής και νά εκθέσουν τις σκέψεις τους μέ σαφήνεα, ενώ αντίθετως, όταν έγραφαν, ήσαν γλαφυρότατοι και σαφέστατοι.
 "Άλλοι, πάλι, δέν μιλούσαν παρά στανιώτατα και τότε μέ πολύ κόπο και μεγάλη δυσκολία.

'Ο Τορκουάτος Τάσσευ, αίνης, στην όμιλία του ήταν στρυφνότατος, διαρκώς κόπταζε ή έλεγε κοινότατα πράγματα κι' αυτά κακοδιατιπικόμενα.
 Ανύ άλλοι μεγάλοι ποιητά της 'Ιταλίας, ό Δάντης κι' ό Άλφρέτης, στανιώτατα άνοιγαν τó στόμα τους για νά μιλήσουν, μά και τότε έλεγαν κοινότατα πράγματα.

'Ο Μίλτον ήταν άνθροπος άκονώνητος και δέν μιλούσε παρά δταν ώργιζόταν. Τότε άφινε τó χειμάρρο τόν ήθροεολόγιών του νά ξεχειλίση άζάρητος.
 'Η όμιλία τού Βιργίλιου ήταν τόσο καινή και τó λεξιλόγιό του τόσο φτωγό, ώστε άν τόν άκούγε κανείς, δέν θά πίστενε ποί ότι ό άνθροπος αυτός ήταν ό ραφοδός της «Αινειάδος».

Κατά τόν Λαιπτενγέ, ό Λαφονταίν είχε έξωτεροκό άγροκό, βαρή και βλακώδες. Δέν μπορούσε νά μιλήση και νά περιγράφη κάποις ύποφερτά ένα άποσώδηστο πράγμα. Κι' όμως τά έργα του έχον μείνει άθάνατα και μπορούν νά θεωρηθούν ως ύποδείγματα γλαφυρότητος.
 Χαρισματοκό σκετικώς είνε και τó παραδειγμα δύο συγγραφέων πού συνεχράτηκαν: τού Μοικελλάρ και τού Μπυρόν. 'Ο πρώτος ήταν εύφραδέστατος, μελίρρητος, λεπτός, πνευματώδης στην καθημερινή του όμιλία. 'Ως συγγραφέυς όμως υπήρξε άνόητος και ψυχρός; άντιθέτως πρós τόν Μπυρόν, ό όποιος, άν και δέν μιλούσε όμορφα, είχε όμως στό γραψιμό του ήθος ζωντανό και παραστατικότατο.

'Ο φιλόσοφος Ντεκάρτ, τύπος άνθρώπου μονήρους και άνεκατόλου, απέφυγε τις συναναστροφές.
 Κι' άν πήγαινε ποτέ νά πάη ποιθενά, δέν έβγαζε λέξη άπό τó στόμα του.
 'Η κούβεντες τού Κορνηλιού ήταν άνόητες και ύπεροβολικά κοινωστικώς. «Δέν μπορει νά μιλήση σωστά τί γλώσσα πού διδάσκει!...», έλεγαν γι' αυτόν.
 Κάποτε, ένας φίλος του έκανε την παρατήρηση για τά άδικαιολόγητα ροσιματικά και συνισματικά τού σφάλματα πού έκανε όταν μιλούσε. Κι' ό μεγάλος δραματουργός τού άπάντησε: «Κι' όμως αυτά, φίλε μου, δέν μ' έμποσθουν άπό τού νόμου ό Πέτρος Κορνηλιός».

Για τόν δόκτορα Τόν Μπρις, ό φίλος του Τζόνσον λέει: «'Ο Τόν είνε ένας εύχάριστος και διασκεδαστικός φίλος. Θυμάται άπτερα πράγματα και μπορει νά διαηγήθί με χάρη έξαιρετική πλήθος άνεκδóτων. Άλλά ή πένη στο χέρι τού Τόν δέν μπορει νά γράφη ούτε λέξη!... Άρεσει νά την άγγίξη για ν' άποναιρωθή άμέσως και τó χέρι του κι' ό σούς του. 'Ο Τόν μπορει νά μιλήθ θαυμάσια, άλλα συγγραφέυς δέν είνε.
 'Ο Βολταίρος γράφει κάποι για τόν Λαφονταίν, ό όποιος ήταν τόσο άπλός και άγνώθος στην κούβεντα του, δέν ήταν διάλου άνώτερος άπό τόν χαρακτήρα τών ζώων πού περιγράφει. Άλλ' ός ποιητής ό Λαφονταίν είχε μέσα του τή θεία φλόγα».

"Ένα άπό τά σπάνια παραδείγματα εύφραδούς όμιλητού και συγχρόνως γλαφυρού συγγραφέως είνε κι' ό 'Οσκάρ Ουάιλντ. 'Ο διάσημος ποιητής της «Σαλώμης» και της «Μπαλλάντας της φυλακής τού Ρίντινγ» ίστηξε, κατά την όμολογία εκείνου πού τόν γνώρισε, ό γλυκύτερος, ό πνευματώδστερος όμιλητής, ό τερπνότερος σύζητητής πού γνώρισε ή ιστορία. "Έχον πει γι' αυτόν, πούλ χαρακτηριστικά ότι τó ένα έκασοτό της μεγαλοφάνειας του έβαλε μέσα στα έργα του, ένύ τά άλλα έννενηντα έννη έκασοτά τά σπατάλησε στην καθημερινή όμιλία.

Συμπεραίνετε, λοιπόν, άπ' όλ' αυτά ότι ένας εύχάριστος κι' εύφραδής όμιλητής, στανίως είνε και καλός συγγραφέυς και άντιθέτως.
 Γι' αυτό ακουθός κι' ό Σοκράτης δέν έγραψε, γιατί ήταν εύχάριστος σύζητητής.

'Ο 'Ισοκράτης, πάλι, ό διάσημος διδάσκαλος της ρητορικής, ούδέποτε έτόλμισε ό ίδιος ν' άνέθη στό βήμα και νά μιλήση εκ τού προχείρου.

Και ό Διογένης ό Λαέρτης είτε ότι ή εύγλωττία δέν είνε πάντοτε άπόδειξις πνεύματος.

